

SERFŐZŐ SIMON

Nagymosás

*Teknőnek egy völgyet viszek baza,
anyámnak mosni benne.
Apámnak kalapnak az eget,
hadd legénykedhetne.*

*Karimájára, a láthatárra
a Napot tűzöm bokrétának.
Kisszék a csend, anyámnak azt viszem,
amikor elfárad.*

*Az eső csobogó kútjától
nagy vödör vízzel cipekedek.
Apám addig a világot járja,
viszi fején félrecsapva az eget.*

Érted én

*Té már a másvilágot,
én a szerelmet kerestem.
Mire szívembe beragyogtál,
kalandok elcsábultja lettem.*

*Érted én, a te jó ízédért
Elűzöm minden gyarlóságom.
Mindennapi kenyerem legyél,
ne éljek árvaságon.*

Ráhagyva az időre

*Rossz sejtelveim ólálkodnak odakint
a kerítésnél?
Időnként azokra neszelek föl?
Vagy magányos szorongásaimra?
Mintha rá is gyűjtanának:
füst száll: a kőd.
Ablakomon ők néznek be néha?*

*A járda elővatóskodik hátra,
valamire gyanakodik.
A kamrába félve benyit az ajtó,
de sehol senki.*

*Lelkek: üres fészkek a fákon.
Egy odvas taligakerék fekszik
megdermedve a gazban,
még gurulni tudna,
átszaladni az árkon.*

*De inkább észrevétlen marad,
nehogy tűzre rakni
elvigye valaki.
A nyirkosság biztonságot keres:
a falakba felkúszik.
A padláson mintha zaj osonna,
hogy kerülhetett odaföltre?*

*Csendpisszegést hallok,
s látom a Napot az ég aljára lehúzódni,
a tanyákat ráhagyva az időre,
ahogy a barázdák végén
várják az éjszakát
őseberi félelmükben.*

Végre

*Az évek minden szemetét
ide hordja ablakom alá a szél.
Ide az utcákról, országból.
Ide kavarog ajtóm elé.*

*Ide a sok alávalóság piszka,
az álságoké iderakódik.
Fintorog a bűz, a romlás szaga
felérzik az orromig.*

*A levegő fuldoklik tőle.
Lapátra az émelyítő idővel!
Végre már ragyogna az ég,
a Nap is felkelőben.*

SERFŐZŐ SIMON (1942) író. Miskolcon él. A Felsőmagyarország Kiadó vezetője. Eddig 22 verset, irodalmi riportokat, drámákat, novellákat, kisregényeket tartalmazó könyve jelent meg.